

400 cops

T ruffaut es dona a conèixer amb *Los 400 golpes* al festival de Cannes del 1959 i més o manco patrocinat des del Ministeri de Cultura francès. De fet la pel·lícula fou com una carta de presentació en societat del que seria la *nouvelle vague*.

És difícil no trobar petjades dels seus cineastes predilectes, a les seves pel·lícules, encara que això no sigui un joc que ell exploti com a vincle a una cinefilia que no l'abandonaria fins a la seva mort. En el cas de Truffaut és més bé una inesborrable taca d'una passió confesable que l'impedeix a vegades dissociar

La seva educació cinèfila feta al marge d'una formació teòrica i universitària —al contrari d'alguns dels seus companys de generació— el doten d'una intuïció que dóna a la seva carrera molt poques premisses cultistes i una absència cercada de coartades ideològiques que s'agraeix. La mort del seu mentor A. Bazin el deixa sol amb els seus autors predilectes, orfe del guia que li havia dirigit la seva passió en el camp de la pràctica cinematogràfica.

La innegable sensació d'interrelacionar la vida pròpia amb el fet de *fer pel·lícules* —com una necessitat— no

En la primera oportunitat de retratar París en un llargmetratge, ubica el seu *alter ego*, A. Doinel, en el si d'una família comuna a l'inici de l'adolescència, amb uns trets deutors de Renoir i un ambient a vegades proper a Vigo; Doinel i Truffaut comencen el seu recorregut sense cap altre propòsit que el de *descobrir*, amb una curiositat pròpia dels que no prenen les degudes precaucions, però que tampoc no es detenen a reflexionar sobre la pròpia existència amb els primers cops.

Truffaut continuarà sol, abondant amb aquest peculiar to descurat i a vegades voluntàriament allunyat de la correcció narrativa, els aspectes més propers a la pròpia existència, teixint un tapís en què les dones, la infància, els llibres i les pel·lícules, ocupen el lloc de tot l'altre, aliè a discursos que se situen massa lluny dels barris que freqüenten els personatges, les pel·lícules més volgudes, els llibres més llegits i de les dones que més el torbaren.

